

Sygn. akt IV CSK 204/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa A. Z. i A. Z.1
przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych
i Autostrad w Warszawie
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 567/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa A.Z. i A.Z. przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli Sąd Apelacyjny w Lublinie na skutek apelacji pozwanego zaskarżonym wyrokiem zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 marca 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powodowie zaskarżyli skargą kasacyjną uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania przesłankami z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Wskazali, na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisu art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Odwołanie się w skardze kasacyjnej do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że zachodzi potrzeba wykładni określonego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany jego dotychczasowej wykładni albo usunięcia występującej w orzecznictwie rozbieżności. Skarżący powinien więc w pierwszej kolejności wskazać na czym polegają poważne wątpliwości co do wykładni wskazanego przepisu prawa a nadto uzasadnić ich występowanie

z odwołaniem się do prezentowanych w doktrynie i judykaturze poglądów w tym zakresie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę nie przedstawia takiej argumentacji.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny. Na stronie skarżącej spoczywa obowiązek przedstawienia argumentacji przekonującej o tym, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powodów nie zawiera jednak w tym zakresie uzasadnienia.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy bierze od rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.